

A Fővárosi Ítéltábla a Kummer Ügyvédi Iroda (**fél címe** ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, dr. Kóté Csaba ügyvéd (fél címe 1) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2015. szeptember 17. napján meghozott 27.P.22.088/2014/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és megállapítja, hogy az alperes megsértette a felperes becsület és az emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogait azáltal, hogy 2014. április elején az ... Kft. ...i üzemében baszatlan picsának nevezte.

Eltiltja az alperest a további jogsértésektől.

Kötelezi az alperest elégtétel adásként arra, hogy az általa felperessel szemben elkövetett jogsértésért való sajnálkozását 15 napon belül levélben fejezze ki felperes számára, amelyben a jogsértés tényét elismeri, és ezért bocsánatot kér felperestől.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (Százezer) forintot, és annak 2014. április 15. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatát, valamint 50.950 (Ötvenezer-kilencszázötven) elsőfokú perköltséget, továbbá külön felhívásra az államnak 25.200 (Huszonötezer-kétszáz) forint le nem rótt kereseti illetéket.

A felperes perköltség fizetésre kötelezését mellőzi, és a felperes által külön felhívásra fizetendő illeték összegét 10.800 (Tízezer-nyolcszáz) forintra leszállítja.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.700 (Tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget, és külön felhívásra az államnak 33.600 (Harminchéromezer-hatszáz) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 14.400 (Tizennégyezer-négyszáz) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 40.000 forint perköltséget, az államnak külön felhívásra 36.000 forint illetéket.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint a peres felek az ... Kft. ... gyáregységében dolgoztak, a felperes 2012-től minőségügyi csoportvezető, az alperes pedig 2013-tól gyárigazgató volt. A felek 2008 őszétől egymással rendszeres, napi szintű munkakapcsolatban álltak, amely pozíciójukból adódóan konfliktusos volt. A munkakapcsolaton túli egyéb személyes kapcsolatuk nem volt. A felperes 2014. július 11-től más munkaterületen dolgozik.

Ugyancsak a vállalat ... gyáregységénél dolgozott Logisztikusként az alperessel munkakapcsolatban nem állt, de irodáik közel voltak egymáshoz, így hetente több alkalommal is találkoztak és váltottak pár szót. A gyáregységben napi rendszerességgel két értekezletet tartottak, az egyiket a kiszállítási irodában, a szállítással kapcsolatos kérdésekről, a másikat pedig a gyáregység menedzsmentjének. A kiszállítási irodában az ott található multifunkcionális nyomtató és faxberendezés használata miatt a dolgozók közül többen megfordultak.

... 2014 márciusában felmondott, mivel – az alperestől kapott információk alapján – előrelépése nem volt várható a közeljövőben, de 2014. április közepe, vége felé magasabb szintű munkahelyi vezetője, ... lebeszélte a felmondásról. 2014 szeptemberében ... ismét a gyáregységnél járt, és ekkor ... említést tett neki arról, hogy a kialakult légkörben nehéz dolgozni. Ennek kapcsán beszámolt arról, hogy az alperes 2014. április elején a kiszállítási irodában, többek jelenlétében „baszatlan picsának” nevezte a felperest. Ezt követően felhívta a felperest, akivel egyébként 2014. július 11. óta nem találkozott és elmondta, hogy az alperes milyen kijelentést tett vele kapcsolatban, majd ezt később személyesen is megerősítette.

2014 őszén az ... Kft.-nél belső vizsgálat folyt. A dolgozókat arra nézve kérdezték meg, hogy bármilyen szempontból megkülönböztetést, tisztetlenséget tapasztaltak-e. A vizsgálat során a felperes a személyzeti igazgatónak is beszélt a történetekről.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a becsület és emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogát azáltal, hogy 2014. április elején, az ... Kft.-ben tartott értekezleten „baszatlan picsának” nevezte. Kérte, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértésektől, és kötelezze elégtétel adásaként arra, hogy a jogsértésért való sajnálkozását levélben fejezze ki, mely levében elismeri a jogsértés tényét és ezért bocsánatot kér. Ezen túlmenően kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 400.000 forint sérelemdíj és annak kamata, valamint a perrel felmerült költségek megfizetésére. Előadta, hogy mindketten az ... Kft.-nél dolgoztak, 2014. április elején. Az alperes – általa pontosan nem ismert időpontban – a kiszállítási irodában megtartott munkahelyi értekezleten, többek jelenlétében használta vele kapcsolatban a fent megjelölt kifejezést. Ilyen kifejezés a kulturált emberi érintkezések során megengedhetetlen, annak használatát semmi nem indokolja és kétségtelenül alkalmas a becsület és az emberi méltóság megsértésére.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte, mert a sérelmezett kijelentést nem tette. Kifejtette, hogy a kereseti tényállás csak hallomásból származik, melynek forrása nem más, mint a tanúként kihallgatott Így tehát az alperes állításával szemben, miszerint a kijelentést nem tette, csak ... vallomása, tehát egy másik kijelentés áll. Az alperes kétségbe vonta a tanú szavahihetőségét. Az általa kihallgatni indítványozott tanúk, a ... által tett egyéb kijelentések

valóságtartalmának megkérdőjelezését, megcáfolását célozták.

Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság az új Ptk. 2:45. §-ának (1) bekezdése szerinti becsület megsértésének tényállása körében elsősorban azt vizsgálta, hogy az alperes részéről elhangzott-e a felperest sértő kijelentés. Rögzítette, hogy a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében a felperesnek kellett azt bizonyítania, hogy az alperes 2014. április elején, általa nem ismert időpontban, a gyáregység kiszállítási irodájában megtartott munkahelyi értekezleten vele kapcsolatban milyen kifejezést használt. A felperes kereseti tényelőadását ... tanúvallomásával kívánta bizonyítani.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy ... vallomásának, illetőleg szavahihetőségének megíngatása érdekében a kihallgatott ... és ... tanúk vallomása erre nem volt alkalmas. A tanú vallomását azonban gyengítette, hogy annak részletei és a kereseti tényállítás között jelentős eltérések voltak. Így tehát ellentmondásos volt, hogy a kereseti tényállítás arról szólt, hogy a sérelmezett kijelentés a kiszállítási irodában tartott értekezleten hangzott el. Annyi bizonyosan megállapítható volt az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, hogy ezen a naponta megtartott kiszállítási értekezleten ... is részt vett, azonban a tanú arról beszélt, hogy a kiszállítási értekezletet nem a kiszállítási irodában, hanem egy nagyobb tárgyalóhelységben tartották. Azt is előadta, hogy az ominózus kijelentésre nem egy ilyen értekezleten került sor: a kiszállítási irodában tartózkodott, rajta kívül még egy vagy két ember volt ott, amikor az irodába bement az alperes és ingerülten azt mondta, hogy „Elegem van ...ból, ebből a baszatlan picsából”. A kijelentés elhangzása után a tanú a helyiséget elhagyta, az ott lévők reakciójáról nem tudott beszámolni, velük nem beszélt, csak azt adta elő, hogy úgy gondolja mindenki megdöbbsen.

A bíróság kifejtette, hogy a tanú ekkor már benyújtotta felmondását. Amikor azonban április végén ...val beszélt, akkor az ezen kijelentésre is visszavezethető, kifogásolható munkahelyi légkörről nem beszélt, csak az előmenetel hiányára hivatkozott. Csak 2014 szeptemberében tette szóvá a perbeli esetet ...nak. Mivel a tanú már ekkor benyújtotta a felmondását, ezért ha munkahelyi felettesének be is számol a perbeli esetről, akkor sem érhetne volna őt retorzió. Ennek ellenére a tanú csak 5 hónappal később, 2014 szeptemberében számolt be az esetről, ami azt eredményezte, hogy a tanú emlékezete részben elhalványult. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ilyen körülmények között, az alperes tagadásával szemben ... tanúvallomása önmagában nem volt elegendő arra, hogy a felperes becsületét és emberi méltóságát sértő kijelentés elhangzását tényként lehessen kezelni.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett. Fellebbezésében kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatva adjon helyt az előterjesztett kereseti kérelemnek és állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a becsület és az emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogát. Kérte, hogy az alperest a további jogsértésektől tiltsa el, kötelezze az általa elkövetett jogsértés miatti sajnálkozás magánlevélben történő kifejezésére és kötelezze őt arra, hogy fizessen meg 400.000 forint sérelemdíjat és annak 2014. április 15-től számított késedelmi kamatát, valamint perköltséget. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti egyebek mellett a Pp. bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó 206. §-ának (1) bekezdését. Nincs ugyanis olyan körülmény, amely ... tanúvallomásának bizonyítékként való felhasználhatóságát kétségessé tenné. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos okfejtése nem több puszta spekulációnál. A vallomás minden lényeges ponton egyezett a kereseti tényelőadással. A tanú az alperessel nem volt és most sincs rossz viszonyban, semmilyen körülmény nem áll tehát fenn, amely esetleg azt engedné feltételezni, hogy a tanú vallomását ne befolyásmentesen tette volna meg, vagy nem lett volna érdektelen az ügyben. Az 5 hónap nem olyan hosszú idő, amely alatt az emberi emlékezet, különösen egy fiatal nő emlékezete annyira megkopna, hogy egy ilyen fajsúlyú esetre, mint az alperesi kijelentés, rosszul emlékezzen.

Az, hogy a felmondási ideje alatt a tanú ezt senkinek nem említette, teljesen természetes, ugyanis ha valaki tudja, hogy elhagy egy munkahelyet, már nem érdeke beszélni a történetekről, mert semmi érdeke nem fűződik ahhoz, hogy az ottani munkakörülményekben bármi javulás következzen be. A tanú azt is elmondta, hogy amikor ... a felmondásról lebeszélte, még bízott abban, hogy az alperes vezette gyáregységben változni fognak a munkakörülmények. Ez azonban nem történt meg, és ezért kért újfent segítséget felettesétől. Ekkor került olyan helyzetbe, hogy konkrét eseteket is mondjon neki. Az elsőfokú bíróság ítélete lényegében azon a feltevésen alapul, hogy a tanú saját érdekei mentén járt el az egész eljárás során és saját érdekei befolyásolták vallomása megtételében. Tanúvallomása az alperes indítványára meghallgatott tanúk vallomásával is egybecsengett a legapróbb részletek tekintetében is, így tehát az elsőfokú bíróság nem tehetett volna mást, minthogy vallomását hiteltérdemlő bizonyítékként kezeli.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és a felperesnek az ügyvédi munkadíj formájában felmerült másodfokú perköltségében való marasztalását kérte, melyet mérlegeléssel kért megállapítani azzal, hogy jogi képviselője áfa körbe tartozik. Bizonyítási indítványként továbbra is kérte ... és ... tanúkenti meghallgatását arra nézve, hogy a munkavégzés során egymás közötti beszélgetésben milyen megnyilvánulások vannak, előfordult-e az, hogy az alperes munkatársaira indulatosan tett megjegyzést, sértő kijelentést. Mindketten arra is tudnak nyilatkozni, hogy ... neheztel-e valamiért az alperesre, vagy vallomását közömbösen, alperessel szemben fennálló indulat nélkül tette-e meg.

A felperes fellebbezése túlnyomó részt megalapozott.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, de a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűtlenül értékelte, ezért a megállapított tényállás téves és az abból levont jogi következtetés helytelen, azzal az ítéletábrá nem értetett egyet.

Elsőként arra mutat rá az ítéletábrá, hogy helytelenül hivatkozott az alperes az eljárás során arra, hogy a perbeli szituációt nem lehet úgy értelmezni, hogy a felperes által állított tényt egy tanú vallomása alátámasztja. Kétségtelen, hogy a felperesnek a per tárgyát képező történeti tényállásról csak közvetett tudomása volt, hiszen az esetről nem volt jelen, arról számára a perben később tanúként kihallgatott ... számolt be. A Pp. azonban semmilyen korlátozó rendelkezést nem tartalmaz abban a tekintetben, hogy a felperes a keresetnek alapját képező tényállásról milyen forrásból szerezhet tudomást. Ebből következően az lehet közvetlen tudomás, és lehet közvetett is. A Pp.-ben a tanúként kihallgatható személyek körének korlátozására vonatkozó rendelkezéseket tartalmazó 169. §-ban sincs olyan szabály, amely megakadályozná olyan személyek tanúként való kihallgatását, akik az általuk tanúként előadott tényekről korábban már valamelyik peres felet informálták. Az alperesi állásponttal ellentétben tehát abból kell kiindulni, hogy a felperes állításával szemben egy alperesi tagadás állt szemben, a felperesi állítást azonban egy, a Pp. 166. §-ának (1) bekezdése szerint bizonyítéknak tekintendő tanúvallomás támasztotta alá.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ugyan helyesen bizonyítéknak is tekintette ezt a tanúvallomást, annak a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti értékelése azonban téves volt. E körben arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a Ptk. kereset jogalapját képező 2:45. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás. A becsület sértés törvényi tényállása szempontjából tehát irreleváns körülmény a bántó véleménynyilvánítás helye, időpontja, illetőleg a hallgatóság létszáma. Ehhez képest a perben nem volt kiemelt

jelentősége annak, hogy a felperes keresetlevelében előadottakhoz képest a meghallgatott tanú némileg eltérően emlékezett a kijelentés elhangzásának körülményeire, illetőleg nem emlékezett bizonyos körülményekre, pl. a többi jelenlévő személyre. E körben a felperes is azt adta elő a keresetlevélben, hogy a kiszállítási irodában hangzott el a kijelentés, a tanú pedig azt nyilatkozta, hogy a kiszállítási irodából nyíló kisebb helyiségben történt az esemény (9. számú jegyzőkönyv, 2. oldal 1. bekezdés). Ennek a kisebb eltérésnek tehát a fentiek szerint a perbeli esetben nincs különösebb jelentősége. Az pedig, hogy a tanú nem tudta megnevezni a többi jelenlévőt, azért lényegtelen mert, hogy ha senki más nem lett volna jelen a helyszínen, a törvényi tényállás akkor is megvalósul.

A tanúvallomás és a kereseti tényelőadás között abban a tekintetben mutatkozott az egyetlen érdemleges eltérés, hogy a kereset szerint munkahelyi értekezleten hangzott el az inkriminált mondat, a tanú pedig azt állította, hogy ez a rendszeres napi értekezleteken kívül történt. A tényállás szempontjából azonban a fentiek szerint ennek sincs jelentősége, mert ez a felperes számára sérelmet okozó alperesi magatartás tekintetében lényegtelen mellékkörülmény.

Abból a tényből is helytelen következtetést vont le az elsőfokú bíróság, hogy a tanú a történetekről nyomban nem számolt be munkahelyi feletteseinek. Ebben az időpontban ugyanis már benyújtotta felmondását, így számára a munkahelyi légkör, illetőleg annak jövőbeni alakulása indifferens volt. Később azonban, amikor munkahelyi felettese hatására mégis úgy döntött, hogy marad a munkahelyén, ismét fontossá váltak számára a munkavégzés körülményei, ezért teljesen életszerű, hogy 2014 szeptemberében, amikor ismét véleményét kérdezték, szóba hozta a perbeli esetet.

Alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy a tanú vele kapcsolatban elfogult lenne, hiszen amennyiben a korábbi, egyébként a tanú előadása szerint is pozitív tartalmú munkahelyi értékelés hatására sértettség alakult volna ki benne az alperessel szemben, úgy ezt inkább közvetlenül a sérelem után torolta volna meg az alperesre kedvezőtlen nyilatkozat tétele útján, mint hónapokkal később, amikor már ráadásul egyébként is úgy döntött, hogy marad a munkahelyén.

Alaptalanul vitatta az alperes a tanú szavahihetőségét is. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a vallomásában előadottak teljesen életszerűnek tűnnek. Így az is teljesen természetes, hogy a történések közül a tanú csak a számára lényegesebb részletekre emlékezett. Ennek következtében pl. arról, hogy a kijelentés elhangzása előtt milyen tárgyú szakmai beszélgetés volt a többi kollégákkal, illetőleg, hogy a kijelentés elhangzása után mi történt, nem tudott beszámolni. Az alperes szájából elhangzott mondat azonban – tartalmára és durva megfogalmazására tekintettel – nyilvánvalóan elegendően fontos volt a fiatal életkorú, nőnemű tanú számára ahhoz, hogy azt pontosan megjegyezze. E tekintetben tehát helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság.

A másodfokú bíróság elutasította a felperes másodfokú eljárásban is fenntartott tanú bizonyítási indítványait, mert egyrészt a perben nem volt szükséges annak bizonyítása, hogy az alperes általában tisztelettudó magatartást tanúsít a kollégákkal szemben, mert ezt a felperes sem vitatta. Másrészt a tanú esetleges elfogultságára annak kihallgatását megelőzően az alperes sem hivatkozott, bizonyítandó tényállítás tehát nem volt.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást módosította és ítéletének alapjául azt fogadta el, hogy az alperes 2014 áprilisában megtette a felperes által keresetében kifogásolt, rá vonatkozó kijelentést.

A kijelentés tartalmi és formai jellegére tekintettel az általános társadalmi felfogás szerint

nyilvánvalóan súlyosan sértő, bántó és lealacsonyító. A mind emberi, mind női mivoltában durván sértő és megalázó kifejezés felperes becsületét és méltóságát sérti, így a törvényi tényállás megvalósulása nem lehet kérdéses. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatva a Ptk. 51. §-ának (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy a jogsértést az alperes elkövette, a b) pont alapján eltiltotta a jogsértő magatartástól és a c) pont szerint elégtételadásra kötelezte a felperes keresete szerint. Az objektív jogkövetkezmények tekintetében tehát a felperes keresete teljes egészében megalapozott.

Csak részben megalapozott ugyanakkor a kereset a sérelemdíj összecszerúsége tekintetében. A Ptk. 2:52. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy akit személyiségi jogába megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (2) bekezdés szerint, a sérelemdíj fizetésre kötelezés feltételeire, különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A (3) bekezdés értelmében a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire, különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására tekintettel, egy összegben határozza meg. A hatályba lépés óta eltelt rövid idő miatt fenti rendelkezések gyakorlati alkalmazása még kiforratlan, de a másodfokú bíróság következetes és egyértelmű álláspontja az, hogy minden személyiségi jogsértésért sérelemdíj jár. Sérelemdíj esetén – szemben a korábbi jogintézménnyel, a nem vagyoni kártérítéssel – maga a jogsértés a kötelemlenkeztető tény. Ez az értelmezés egyértelműen következik a Ptk. 2:52. §-a (2) bekezdésének idézett szövegéből is: a sérelemdíj fizetésére kötelezésnek nem feltétele, hogy a sértett az őt ért hátrányt bizonyítsa, önmagában a jogsértés ténye sérelemdíjjal szankcionálható, bizonyított hátrány nélkül is. Ez azt jelenti, hogy amennyiben a bíróság megállapítja a jogsértést, a sérelemdíj alkalmazásától nem lehet eltekinteni, és a bíróság nem mérlegelheti, hogy a jogsértés kompenzálására elegendő-e csak az objektív szankció, és a sérelemdíj alkalmazása szükségtelen.

A bíróság a sérelemdíj összecszerúségének meghatározása során elsősorban arra volt figyelemmel, hogy bár a sérelmezett kifejezés súlyosan trágár, az azonban rendkívül szűk körben hangzott el. Ezzel együtt ugyanakkor alkalmas volt arra, hogy az alperes környezetében dolgozók számára a munkahelyi légkört kedvezőtlenül befolyásolja és utóbb a belsővizsgálat folytán való nyilvánosságra kerülés miatt a felperes számára is sérelmes. Ugyanakkor a sérelemdíj generális prevenciós hatásának eléréséhez a felperes által kért összegtől lényegesen alacsonyabb összeg is elegendő lenne. Ezen túlmenően a felperes a perben semmilyen más, az ilyen esetekben általánosan jellemző meghaladó sérelmet nem állított és nem is bizonyított. A bíróság arra is figyelemmel volt, hogy a fentiek szerint az alperes nem szokott általában csúnyán beszélni a felperesről vagy más munkavállalókról, tehát a cselekményt nem lehet ismétlődőnek tekinteni. Arra is figyelemmel volt az ítéletábra, hogy az eset hétköznapi körülmények között, munkavégzés során, az azzal együtt járó konfliktusokkal és stresszhelyzettel nyilvánvaló összefüggésben történt, amely körülmények részben magyarázhatják, de nem menthetik azt. Összességében tehát 100.000 forintban látta megállapíthatónak a sérelemdíj összegét a másodfokú bíróság, melynek megfizetésére kötelezte az alperest. Az alperes a Ptk. 6:48. §-ának (1) bekezdése alapján késedelmi kamatot is köteles fizetni az összeg után.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása folytán tehát a felperes az első- és másodfokú eljárásban a 600.000 forint pertárgyértékűnek vett objektív jogkövetkezmények tekintetében teljes egészében, míg a további 400.000 forint pertárgyértéket képviselő sérelemdíj vonatkozásában csak részben, 100.000 forint erejéig, összesen tehát az 1.000.000 forintból 700.000 forint erejéig, azaz 70%-ban lett pernyertes. Ehhez képest az alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése és 81. §-ának (1) bekezdése

alapján perköltséget is köteles fizetni a felperes részére. A bíróság nem látott lehetőséget a Pp. 81. §-ának (2) bekezdésének alkalmazására, figyelemmel arra, hogy a sérelemdíj vonatkozásában az összecszerűség a bíróság mérlegelésétől függött, a felperes keresete a megítélt 100.000 forinthez képest jelentősen, mintegy négyszeresen volt eltúlzott. Erre tekintettel a felperes az általa becsatolt ügyvédi megbízási szerződésben megjelölt 100.000 forintos ügyvédi munkadíjból álló perköltségének 70%-át kérheti megtéríteni az alperes részéről. Ebből le kell vonni a felperes részleges pervesztessége folytán általa fizetendő perköltséget, amely a megnyert és elvesztett pertárgyérték különbözeteként adódó 400.000 forint után a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja alapján, az alperesi képviselőt terhelő áfa fizetési kötelezettségre is figyelemmel számítva 19.050 forint. Így tehát a két összeg különbözeteként az alperes fizetési kötelezettsége 50.950 forint. Ezen túlmenően a peres felek pervesztességük, pernyertességük arányában kötelesek megfizetni – a kialakult bírói gyakorlat szerint csak az objektív szankciók 600.000 forintos pertárgyértéke után számított – összesen 36.000 forint, az Itv. 62. §-ának (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben le nem rótt kereseti illetéket is. A 70%-os felperesi pernyertesség arányában az alperest 25.200 forint, míg a felperest 10.800 forint terheli. A másodfokú eljárásban a felperes szintén 70%-ban lett pernyertes, ezért az egymásnak a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján fizetendő perköltségek egyenlegeként fizetendő 12.700 forint másodfokú perköltségre jogosult. A le nem rótt 48.000 forint fellebbezési illetékből pedig 33.600 forintot fizet részleges pervesztessége folytán az alperes és 14.400 forintot a felperes.

Az ítélet elleni fellebbezési jog a Pp. 233/A. §-a alapján kizárt, az ítéletnek az erről való tájékoztatást tartalmazó rendelkezése a Pp. 220. §-ának (3) bekezdésén alapul.

Budapest, 2016. március 29.

Dr. Lukács Zsuzsanna s. k.
a tanács elnöke

. Örkényi László s. k.
előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s. k.
bíró

A kiadmány hitelül: